

گزارش جیبی دو

در بازدید شهردار منطقه از دبیرستان شاکر، اهالی مطرح کردند

ترک تحصیل چاره دختران «عسکریه»

مرد لاغر اندام، مارا به سمت دو مدرسه محله عسکریه در اواخر خیابان احسان می کشاند که از سال ۶۵ پذیرای دانش آموزان این منطقه هستند. نخستین مدرسه، ابتدایی شهید رضا رحمانی پور است که در دو گوشه تابلوی آن نوشته است: «دخترانه، پسرانه». مدرسه دوشیفتی که هم جور نبود پیش دبستانی را در محله می کشد و هم دختران و پسران عسکریه، الفبا را آنجا می آموزند. دبیرستان نوبت اول دخترانه هم دیوار به دیوار همین مدرسه است. وارد دبیرستان می شویم. دخترها در زنگ تفریح، هر کدام سرشان به کاری گرم است. یکی قدم می زند دیگری کتاب دستش گرفته است. دانش آموزان پس از ورود جماعت ناشناس به مدرسه، کنجکاو می شوند. این دومدرسه تنها مراکز علمی اینجا هستند. خبری از دوره اول پسرانه و دوره دوم دخترانه در اینجا نیست. اهالی می گویند: «دخترانمان برای دوره دوم باید به محلات سیدی و ابوذر بروند اما بعضی دیگر ترک تحصیل می کنند؛ چون سخت است که بخواهند جای دیگری بروند.»

بشیری، مدیر دبیرستان، هم می گوید: «متوسطه اول در شیفت صبح است و متوسطه دوم نداریم. فضا و امکانات هم در مدرسه مان نداریم. سال گذشته اولیا خیلی نامه نوشتند ولی متأسفانه پاسخی نگرفتند.»

او با اشاره به سخت بودن مسیر سایر مدارس و کم بودن توان والدین دانش آموزان برای فرستادن دخترانشان به محله ای خارج از عسکریه می افزاید: «سال های گذشته متوسطه دوم دایر بوده است. دو سال است که منحل شده است و من احتمال می دهم دلیل این امر کم بودن آمار دانش آموزان بوده باشد.»

بشیری یکی دیگر از دغدغه هایش را جذب معلم برای مدرسه بیان می کند؛ مدرسه ای که به خاطر دور بودن مسیر و دسترسی نداشتن به مترو با سختی باید کادر آموزشی اش را تکمیل کند: «دبیرها همه از این منطقه فراری هستند؛ چون از لحاظ سرویس و مسیر برایشان سخت است.»

مدیر که سر در دلدش تازه باز شده است، به آسفالت مدرسه که نیاز به تعمیر دارد، نیز اشاره می کند و ادامه می دهد: «ما برای مشکل امنیت مدرسه که چندبار حتی از آن دردی شده است، باید روی دیوارهای مدرسه راندره بکشیم. بخشی از آن به کمک خیران انجام شده و بخش دیگرش مانده است. ما در این منطقه شرمند مردم هستیم؛ چون بسیاری از والدین واقعا ندارند که بخواهند به مدرسه کمک کنند.»

باوندی، شهردار منطقه، که صحبت اهالی را در مورد مشکلات مدرسه می شنود، با اشاره به نبود نقدینگی در شهرداری می گوید: «باید سرمایه گذار جذب کنیم تا خدماتی را هم برای منطقه انجام بدهند.»

او حل در خواست اهالی برای ایجاد دبیرستان دوره دوم دخترانه را منوط به صحبت با آموزش و پرورش ناحیه ۲ می داند و قول می دهد در جلسه ای، در خواست اهالی را به گوش مسئولان امر برساند.

ورودی به آب نما تغییر کند ولی در این وضعیت نباشد.

یکی از ساکنان احسان ۱۴ که از هیئت امنای مسجد است، نیز می گوید: «ما روشنایی مسجد را که در حاشیه میدان است، شبانه روزی کردیم تا برای محیط، زیبایی بصری ایجاد کنیم.»

وقتی با ساکنان خیابان احسان هم کلام می شویم، گوشه ای از دغدغه هر کدامشان به روشنایی میدان گره می خورد تا بدانیم چقدر برایشان مهم است که در ذهن عبوری های شهرک چه چیزی از محله شان نقش ببندد.

از کجا برویم؟

یکی از اهالی می گوید: «اینجا تابلویی نداریم که نشان بدهد نیشابور از کدام سمت است یا اینکه ماشین ها برای رسیدن به حرم باید از کدام سمت بروند. یک نفر باید بایستد اینجا و آن ها را راهنمایی کند.»

یکی از کسبه هم حرف هم محله ای اش را تایید می کند و ادامه می دهد: «خودروهای عبوری از اینجا سردرگم می شوند و نمی دانند از کدام سمت بروند و گاهی هم اشتباهی به داخل شهرک می آیند. ما از صبح تا شب در حال نشانی دادن به مردم هستیم.»

ساکنان این شهرک که برخی از آن ها خود بازنشسته اتوبوس رانی هستند، از حضور تعمیرگاه این سازمان در همسایگی شان نیز ناراحت هستند. سر حدی می گوید: «شهرک، کمبود مدرسه دارد. اگر این زمین را به ما واگذار کنند، خیلی پیچیده می کنیم و در آن مدرسه می سازیم تا به درد دانش آموزان شهرک بخورد. الان که جز آلودگی، از آن نفعی نمی بریم.»

میدان بی نور شهر

ورودی جنوب شرقی مشهد به میدانی ختم می شود که چشم به احسان مسئولان دوخته است تا از تاریکی المان گنبدی اش در شب رهایی پیدا کند.

حجت الاسلام مسعودی، امام جماعت مسجد امام حسن عسکری (ع)، که در همه مسیر همراهان است، می گوید: «این المان، شب ها تاریک است و هیچ زیبایی ای ندارد. بارها از مسئولان درخواست کرده ایم که برای زیبایی ورودی شهر مشهد، چاره ای بیندیشند ولی هنوز اتفاقی نیفتاده است.»

اهالی عسکریه حتی راضی هستند که المان

کتابخانه تعطیل

کتابخانه راشد که حدود یک سالی است تعطیل است، از دیگر دغدغه های عسکریه است. یکی از اعضای شورای اجتماعی این محله با اشاره به اینکه کتابخانه امکانات لازم را دارد، می افزاید: «اینجا مدتی تعطیل بود. پس از اعتراض اهالی، یک سالی یک نفر نیمه وقت اینجا بود ولی دوباره تعطیل شد. ما حتی حاضریم خودمان متصدی بگذاریم ولی در کتابخانه به روی علاقه مندان باز باشد.»

داستان گردش در شهرک عسکریه با بازدید از حیاط پشتی مسجد امام حسن عسکری (ع) که قرار بوده است با مساعدت شهرداری در دوره قبل، تبدیل به مرکز فرهنگی شود، ادامه می یابد. مسجد، اعتباری از شهرداری دریافت نکرده و طرح شان ناتمام مانده است.

بازدید از این شهرک با کوچه منتهی به پمپ گاز که وسایل نقلیه با سرعت، آن را طی می کنند و خطراتی برای اهالی به وجود می آورند، به پایان می رسد تا شروعی برای اقدامات مسئولان امر به منظور جان گرفتن محله عسکریه باشد.

قطار باز شود، برای شهرک های اطراف هم قابل استفاده است و نیازی نیست اهالی از اینجا به ایستگاه پروین اعتصامی بروند.» موضوعی که انگار دغدغه تعداد زیادی از ساکنان محله عسکریه است و مدت ها مسکوت مانده است و حالا به دنبال راهی برای تحقق آن هستند.

این کال پدر دسر

بازدید از عسکریه به کالی می رسد که از شهرک به سمت فرودگاه شهید هاشمی نژاد است؛ کال عربی که منتهی به دریاچه های فلزی زنگ زده می شود و بوی مشمئزکننده اش محیط را پُر کرده است. فضای اطراف دریاچه، پوشیده از زباله هایی است که آن ها را جریان آب خودش به اینجا می آورد تا پشت این میله های فلزی و بلوکه های سیمانی گیر بیفتند و آنجا را تبدیل به زباله دانی کنند. پیرمردی، کلاه سبز سیدی بر سر، با عجله می آید. سلامی می گوید و شروع به حرف زدن می کند. نگرانی اش از وقتی است که بارندگی باشد و جریان آب، زباله ها را با خودش به پشت این نرده های فلزی بیاورد و مسیر آب بند بیاید. باهیجان و اطمینان خاصی می گوید: «اگر به این کال رسیدگی نکنید، یک روز شهرک را به زیر آب می برد.»

یکی از اهالی پیشنهاد پوشاندن کال را می دهد و می گوید: «اگر این کال پوشیده شود، بسیاری از مشکلات شهرک ما حل می شود.» اهالی به سمت دیواره های تعمیرگاه اتوبوس رانی می روند که در راستای کال پیش می رود. آن ها از لوله هایی که به داخل کال کشیده شده است تا پساب ها را به داخل آن روانه کند، گله مند هستند.

خطاب به شهروندان و معاونانش می گوید: «کمبودهای مربوط به فضای سبز را بیشتر رسیدگی کنید. باتوجه به فضایی که در اختیارتان هست، گل کاری کنید تا محله تان در فصل گل دهی طراوت خوبی داشته باشد. تراکم گل های رونده در حاشیه کال را بیشتر کنید. ریشه های درختان در سطح شهرک، زیاد است که باید جمع آوری شان کنید. هرس درختان را حتما انجام بدهید تا درخت ها شکل بگیرند. این ها اقداماتی است که در کوتاه مدت برای شهرک می توان انجام داد.»

رایزنی با فرودگاه برای ایستگاه قطار شهری

باوندی همچنین در مورد مسائلی که حلشان به همکاری با فرودگاه گره خورده است، توضیح می دهد: «ما در حال تعامل با فرودگاه هستیم. قرار است در یک جلسه، موضوع باز کردن در از نزدیک ترین فاصله

تا ایستگاه قطار شهری را مطرح کنیم. اگر این مشکل حل شود، یکی از بهترین اتفاقات برای محله شما در کوتاه مدت افتاده است.» او بهبود حمل و نقل عمومی را مسئله ای مرتبط با فرهنگ می داند و اظهار می کند: «تعداد کسانی که در سطح شهر از خودروی شخصی استفاده می کنند، بیشتر از افرادی است که از وسیله نقلیه عمومی استفاده می کنند و این مشکل فرهنگی ماست که برای حل آن همه باید کمک کنند.»

کتابخانه را فعال کنیم

شهردار منطقه ۷ درباره درخواست واگذاری اداره کتابخانه تعطیل شده راشد به اهالی، بیان می کند: «وقتی هیئت امنای مسجد حاضر هستند در نگهداری از کتابخانه و به کارگیری متصدی برای آن همکاری کنند، فرصت خوبی برای استفاده ماست. توجه نداشتن به این درخواست تا این زمان، از

کارهای دفاع ناپذیری است که برای انجامش شعار می دهیم ولی کاری نمی کنیم. کارهایی را که می توانیم به مردم بسپاریم، باید به آن ها واگذار کنیم. ما این موضوع را به عنوان یکی از خواسته های منطقه، پیگیری می کنیم.»

پوشاندن روی کال، ممکن نیست

شهردار منطقه ۷ پوشاندن روی کال را که در صحبت های یکی از اهالی مطرح شد، غیرممکن می داند ولی رسیدگی به آن و صحبت در موردش با فرودگاه را از موضوعاتی بیان می کند که پیگیری پذیر است. در همین زمینه می گوید: «به این سادگی نیست که بگوییم بله، انجام می دهیم. پوشاندن کال، مستلزم آماده شدن طرح و تأمین اعتبارش است که باتوجه به نقدینگی فعلی، امکان پذیر نیست؛ البته حل این مسئله، هم شهرداری و فرودگاه را با هم می طلبد.»